

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 158
din 24.02.2016

Dosar nr: 541/2015

Petiția nr: 5929/14.09.2015

Petent:

Reclamați:.....

Obiect: refuzul de a debloca ușa ascensorului de la etajul 1

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1.1.1.

I.2. Numele și sediul reclamatului

1.2.1.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul locuiește la etajul 1, fiind invalid (piciorul stâng fiind amputat parțial) fiindu-i îngreunat accesul în afara imobilului în care locuiește. Ușa ascensorului este blocată la etajul 1, deplasarea petentului făcându-se cu mare dificultate.

2.2. S-a solicitat în mai multe rânduri să se deblocheze ușa liftului de la primul etaj, însă partea reclamată nu a răspuns sesizărilor petentei și nici nu a dat curs cererii de a debloca ușa liftului.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Părțile au fost citate pentru data de 27.10.2015. la sediul CNCD.

3.3. La termen s-a prezentat reprezentantul petentului depunând și o împuternicire în acest sens.

3.4. Datorită lipsei de procedură s-a dispus recitarea părților pentru data de 10.11.2015.

3.5. Partea reclamată a formulat un punct de vedere, comunicat petentului.

3.6. Prin adresa nr. 7215/11.11.2015 s-a solicitat un punct de vedere de la Inspecția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și a Instalațiilor de Ridicat. Răspunsul I.S.C.I.R. a fost înregistrat sub nr. 560/04.02.2016

3.7. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul, prin reprezentant, arată faptul că este o persoană cu dizabilități, având piciorul stâng amputat de la nivelul treimii medii a coapsei.

4.1.2. Petentul mai arată faptul că locuiește împreună cu fiica sa, ieșirea din apartament făcându-se cu mare greutate.

4.1.3. Blocul este prevăzut cu ascensor, însă acesta nu oprește la etajul 1, ușa ascensorului fiind blocată.

4.1.4. Petentul arată că fiica sa, în calitate de proprietar al apartamentului, a făcut numeroase cereri de deblocare a ușii liftului, însă partea reclamată nu a ținut cont de acestea.

4.1.5. Petentul mai arată faptul că la intrarea în bloc există o rampă, așadar, în măsura în care s-ar debloca ușa de la etajul la care locuiește, deplasarea sa, fie însoțit, fie în fotoliu rulant, s-ar putea realiza în condiții normale. În prezent este imposibilă deplasarea petentului neasistat.

4.1.6. Fiica petentului a depus o primă cerere în data de 26.05.2015 semnată de către locatarii a 5 apartamente care sunt de acord cu deblocarea ușii liftului. A doua cerere a fost semnată doar de către fiica petentului, fiind atașate documente medicale.

4.1.7. Ambele solicitări au rămas fără răspuns deși au fost primite de către partea reclamată.

4.1.8. Verbal, acesta i-a comunicat fiicei petentului că nu va debloca ușa liftului indiferent cât va insista.

4.1.9. Se anexează o serie de înscrisuri privind dizabilitatea petentului.

Susținerile părții reclamate

4.2.1. Prin punctul de vedere formulat, partea reclamată arată faptul că în urmă cu câteva luni a avut o discuție cu fiica petentului, care îi solicita deschiderea ușilor de la lifturi la etajul 1. Cu această ocazie, partea reclamată i-a explicat acesteia care sunt aspectele legislative care împiedică deblocarea ușilor la etajul 1 precum și costurile aferente acestei operațiuni.

4.2.2. Blocul are parter și 8 etaje. De la data dării în folosință a blocului, în anul 1986, liftul merge până la etajul 7, persoanele care locuiesc la etajele 1 și 8 fiind nevoite să meargă pe scări.

4.2.3. Liftul, din proiectarea blocului, nu a fost prevăzut să funcționeze nici la etajul 1 și nici la etajul 8. Pentru a schimba aceste lucruri este nevoie de un nou proiect avizat de ISCIR, o nouă unitate de comandă a motorului și softul aferent și de o hotărâre a Adunării Generale a Asociației de Proprietari care să aprobe toate aceste cheltuieli.

4.2.4. Partea reclamată mai arată faptul că în urmă cu mai mulți ani, s-a mai pus problema funcționării lifturilor până la etajul 8, într-o Adunare generală, propunerea fiind respinsă aproape în unanimitate.

4.2.5. Au mai existat discuții și cu privire la deschiderea ușilor de la etajul 1, nu doar cu membrii comitetului executiv, ci și cu mai mulți proprietari din cadrul Asociației, iar aceștia și-au exprimat dezacordul cu privire la orice cheltuială aferentă funcționării lifturilor la etajul 1.

4.2.6. Se mai arată faptul că nedeschiderea ușilor la etajul 1 nu reprezintă decizia președintelui Asociației, ci este poziția fermă a comitetului executiv și a majorității proprietarilor.

4.2.7. Susținerile fiicei petentului care afirmă că plătește cheltuielile cu ascensorul și cele privind acordul exprimat de către cele 6 apartamente de la primul etaj nu sunt adevărate. Doar două apartamente din cele 6 doresc acest lucru, 3 apartamente se împotrivesc explicit, iar apartamentul rămas este locuit fără forme legale, persoanele care locuiesc acolo nefiind mandatate să îl reprezinte pe proprietar.

4.2.8. Referitor la plata cheltuielilor legate de ascensoare, conform legislației în vigoare (HG 1588/2007, art. 44), proprietarii de la parter și etajul 1 contribuie doar la cheltuielile ocazionate de întreținerea lifturilor nu și la cheltuielile legate de consumul de curent electric.

4.2.9. Asociația de proprietari este legal înscrisă la Tribunalul București și nu include ca membru niciunul dintre apartamentele de la etajul 1. Ca urmare, deținătorii apartamentelor de la etajul 1 nu au dreptul să propună soluții ori să voteze în cadrul Adunărilor Generale.

4.2.10. Fiica petentului nu locuiește de mulți ani la această adresă, iar data trecută în cartea de identitate a petentului este 05.08.2015.

4.2.11. Petentul locuiește fără a fi trecut în cartea de imobil.

4.2.12. Deciziile în cadrul Asociației de Proprietari nu pot fi luate doar de președinte. Acestea se iau de către Asociația de proprietari.

Punctul de vedere formulat de către Inspekția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și a Instalațiilor de Ridicat

4.3.1. Prin punctul de vedere de specialitate formulat, se arată faptul că Inspekția Teritorială ISCIR București, a efectuat verificările tehnice la ascensorul din str. Răcari, nr. 61, bl. 30, sc. A, ocazie cu care s-a încheiat procesul verbal de verificare tehnică 31C-048/26.11.2015.

4.3.2. Ascensoarele respectă Legea 64 din 2008 cu modificările și completările ulterioare și prescripția tehnică PT R2 din 2010;

4.3.3. Ascensoarele sunt autorizate în funcționare și au data următoarei verificări tehnice periodice stabilită la 20.03.2016, conform rapoartelor de inspekție nr. 443-217 și nr. 443-218 din 20.03.2014 ;

4.3.4. Ascensoarele sunt montate, conform documentației tehnice, să funcționeze cu 8 stații începând cu parterul imobilului până la etajul 7. Accesul la palier la etajul 1 există și poate fi utilizat cu condiția respectării legislației în vigoare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Colegiul director reține că petentului, persoană cu dizabilitate accentuată, având unul dintre picioare amputat, îi este îngreunat accesul în afara imobilului în care locuiește, întrucât ușa ascensorului este blocată la etajul 1.

5.2. În drept, Colegiul, raportându-se la dispozițiile art.2 alin.1 din OG 137/2000 și care arată că *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”* trebuie să analizeze dacă fapta reclamată reprezintă o faptă de discriminare, prin întrunirea cumulativă a condițiilor, respectiv tratament diferențiat concretizat în înlăturarea unui

drept, existența unui criteriu de diferențiere, dintre cele interzise, o legătură de cauzalitate între criteriu și îngrădirea dreptului.

5.3. Colegiul director constată că sunt incidente și prevederile art. 2 alin. 4 al **O.G. nr. 137/2000**, care stabilește: „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale”. Reclamatul a avut un comportament activ care, prin efectele pe care le-a generat, a defavorizat în mod nejustificat petentul.

5.4. Sunt incidente și prevederile art. 10 lit. h, conform căreia „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauza prin: [...] h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități”. Reclamatul a refuzat petentului acordarea dreptului la venit minim garantat.

5.5. Colegiul reține faptul că petentul și fiica acestuia au adresat Președintelui de bloc mai multe solicitări privind deblocarea ușii ascensorului, acestea rămânând nesoluționate.

5.6. Se constată așadar nerespectarea prevederilor art. 10 lit. h) din O.G. 137/2000 prin refuzul de a fi deblocată ușa ascensorului, producându-se astfel o restrângere a dreptului petentului de a avea acces la propria locuință în condiții de egalitate cu celelalte persoane ce nu au un handicap locomotor. Fiica petentului este nevoită să depună eforturi suplimentare pentru a-l ajuta pe petent să coboare și să urce un etaj, presupunând un efort suplimentar în comparație cu celelalte persoane care domiciliază în imobil, deși cu toții au același drept de acces la propriile locuințe din acest bloc, aspect ce generează o restrângere a exercitării dreptului în condiții de egalitate, așa cum este prevăzut de Constituția României.

5.7. Cu referire la existența unui criteriu interzis dintre cele enumerate exemplificativ în cuprinsul art.2 alin.1 din OG 1372000, Colegiul director constată faptul că petentul suferă de un handicap grav locomotor constatându-se astfel existența criteriului de diferențiere, respectiv handicap.

5.8. Între acest criteriu și tratamentul diferențiat există o evidentă legătură cauzală. Accesul petentului în și din imobil este restrâns de către partea reclamată prin lipsa luării de măsuri în vederea deblocării ușii ascensorului, aspect ce ar fi de natură să asigure deplasarea în condiții de egalitate, fără efort suplimentar al petentului.

5.9. Din cauza dizabilității sale, petentul nu își poate exercita dreptul de acces în același condiții cu persoanele ce nu prezintă astfel de dizabilități locomotorii, el trebuind să beneficieze de o facilitate existentă a blocului, respectiv ascensorul deja existent în imobil, ascensor care are ușa blocată la etajul întâi, respectiv etajul la care locuiește petentul.

5.10. Colegiul nu poate reține ca justificare obiectivă refuzul reclamatului de a debloca ușa liftului. Partea reclamată își justifică refuzul prin faptul că liftul nu a fost prevăzut din construcție să fie utilizat de persoanele care locuiesc la etajul 1 și la etajul 8, fiind necesar un nou proiect avizat de către ISCIR (Inspecția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat), de o nouă unitate de comandă și de o hotărâre a Adunării Generale care să aprobe aceste cheltuieli. Din punctul de vedere formulat de ISCIR reiese faptul că “ascensoarele sunt montate, conform documentației tehnice, să funcționeze cu 8 stații începând cu

parterul imobilului până la etajul 7. Accesul la palier la etajul 1 exista și poate fi utilizat cu condiția respectării legislației în vigoare.”

5.11. Pe de altă parte, partea reclamată arată faptul că niciunul dintre apartamentele de la etajul întâi nu este membru al asociației de proprietari, iar potrivit Statutului nu pot propune soluții, nu pot vota în cadrul Adunărilor Generale, având doar obligația respectării hotărârilor adunării generale.

5.12. Colegiul director reține că legiuitorul român a adoptat Legea nr. 448 din 6 decembrie 2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap. Potrivit art. 3 din legea nr. 448/2006 republicată „*Protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap au la bază următoarele principii: (...) b) prevenirea și combaterea discriminării; c) egalizarea șanselor; (...) h) adaptarea societății la persoana cu handicap; i) interesul persoanei cu handicap; (...) l) libertatea opțiunii și controlul sau decizia asupra propriei vieți, a serviciilor și formelor de suport de care beneficiază; m) abordarea centrată pe persoană în furnizarea de servicii; ...*”

5.13. Potrivit art. 5 din Legea nr. 448/2006 republicată, prin accesibilitate se înțelege „*ansamblul de măsuri și lucrări de adaptare a mediului fizic, precum și a mediului informațional și comunicațional conform nevoilor persoanelor cu handicap, factor esențial de exercitare a drepturilor și de îndeplinire a obligațiilor persoanelor cu handicap în societate*”. Prin adaptare se înțelege „*procesul de transformare a mediului fizic și informațional, a produselor sau sistemelor, pentru a le face disponibile și persoanelor cu handicap*” iar prin egalizarea șanselor se înțelege „*procesul prin care diferitele structuri sociale și de mediu, infrastructură, serviciile, activitățile informative sau documentare devin disponibile și persoanelor cu handicap*”. De asemenea, prin O.G. nr. 137/2000 republicată, legiuitorul român a reglementat interzicerea tuturor formelor de discriminare, inclusiv pe baza dizabilității (a handicapului) și în ceea ce privește accesul.

5.14. Colegiul director este de opinie că prezentul caz trebuie analizat din perspectiva dreptului persoanei cu dizabilități (handicap) la autonomie și a dreptului de participare efectivă la viața comunității. Accesibilitatea este un factor esențial de exercitare a drepturilor și de îndeplinire a obligațiilor persoanelor cu handicap, egalizarea șanselor presupunând procesul prin care libertatea de mișcare și de acces în anumite spații devine disponibilă acestei categorii de persoane cu handicap locomotor.

5.15. Pentru acest motiv, partea reclamată, în calitate de președinte al asociației de proprietari era cel care trebuia să ia măsuri pentru realizarea accesului la ascensor pentru petentul care locuiește la etajul 1. Prin faptul că partea reclamată nu a luat nici o măsură de deblocare a ușii ascensorului s-a săvârșit o faptă de discriminare în sensul art. 2 alin.1 din OG 137/2000.

5.16. Pentru a nu genera tensiuni suplimentare între locatari, la acest moment, colegiul decide sancționarea faptei săvârșite de partea reclamată cu avertisment, dispunând monitorizarea pentru lună, termen care curge de la primirea prezentei hotărâri.

5.17. În atare condiții, Colegiul director este de opinie că aspectele ce fac obiectul prezentei plângeri intră sub incidenta art. 2 alin.1 și alin. 4, art. 15 și art. 10 lit. h) din O.G. nr. 137/2000 republicată. Accesibilitatea este un factor esențial de exercitare a drepturilor și de îndeplinire a obligațiilor persoanelor cu handicap, egalizarea șanselor presupunând procesul prin care serviciile devin disponibile acestei categorii de persoane.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20. alin.2, din O.G.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, **cu șapte voturi pentru si o opinie separata** ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE

1. Constatarea existenței unui tratament diferențiat, discriminatoriu potrivit art. 2 alin 1, art. 10 lit. h) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturilor formelor de discriminare**, republicată (unanimitate de voturi);

2. Sancționarea reclamatului, cu avertisment, pentru faptele prevăzute la art. 2 alin. 1 și alin. 4, art. 10, lit. h, precum și al art. 15 ale **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturilor formelor de discriminare**, republicată, (7 voturi pentru, 1 vot împotrivă);

3. Recomandă părții reclamate să remedieze aspectele sesizate de petent în sensul deblocării ușii de acces a ascensorului la etajul 1.

4. Consiliul dispune **monitorizarea** modului de punere în practică a recomandărilor formulate prin prezenta hotărâre, pentru o perioadă de 30 zile. **La împlinirea termenului de o lună, partea reclamată urmează să facă dovada îndeplinirii sarcinii din recomandarea C.N.C.D. (unanimitate de voturi)**

5. Prezenta hotărâre se va comunica părților

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

MANOLE PETRE-FLORIN – Membru

Data redactării: 17.03.2016

Red/mot: TB/RB

Notă: Hotărârile emise de Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000**

Opinie separată exprimată de Haller István privind sancționarea faptei de discriminare

1. **Ordonanța nr. 137/2000**, republicată, la art. 26 alin. 1, prevede sancționarea faptelor de discriminare cu amendă contravențională, fără să specifice posibilitatea aplicării sancțiunii de avertisment, ceea ce arată că legiuitorul a considerat că aceste fapte, prin gravitatea lor, trebuie sancționate ca atare.

2. Prin **O.U.G. nr. 19/2013** amenziile contravenționale au devenit mai mari, în motivare arătându-se că a fost nevoie de modificarea de urgență a **O.G. nr. 137/2000** „având în vedere:

- depășirea datei-limită pentru transpunerea corectă și completă în legislația națională din România a Directivei 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, și a Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă;

- scrisoarea Comisiei Europene de punere în întârziere a autorităților române [nr. C (2012) 3996 final], emisă la 22 iunie 2012 în Cauza 2012/2099, pentru neîndeplinirea obligației de stat membru al Uniunii Europene de transpunere corectă și completă a Directivei 2000/43/CE;

- scrisoarea de răspuns nr. 3.092/LO din 22.08.2012, prin care România s-a angajat să soluționeze aspectele sesizate de Comisia Europeană »până la jumătatea anului 2013«;

- faptul că prin promulgarea la data de 21 martie 2013 a Legii nr. 61/2013 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, proces legislativ inițiat în anul 2010, a fost asigurată transpunerea corectă a Directivei 2000/43/CE doar în ceea ce privește sarcina probei;

- faptul că parcurgerea unui proces legislativ pentru transpunerea corectă a celorlalte aspecte semnalate de către Comisia Europeană ar însemna o perioadă mare de timp, ceea ce ar duce la depășirea termenului asumat de către autoritățile române în fața Comisiei Europene;

- faptul că orice întârziere a autorităților române în transpunerea Directivei 2000/43/CE poate conduce la posibilitatea elaborării din partea Comisiei Europene a avizului motivat ce poate declanșa faza contencioasă prin sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor de stat membru;

- riscul angajării răspunderii României pentru încălcarea obligațiilor de a transpune Directiva 2000/43/CE și Directiva 2000/78/CE, ce poate avea ca rezultate plata unei sume forfetare, precum și a unor penalități cu titlu cominatoriu.”

3. **Ordonanța nr. 2/2001**, actualizată, la art. 7 alin. 3 prevede că avertismentul poate fi aplicat și în cazul în care o astfel de sancțiune nu este expres prevăzută de lege (alin. 3), arătând că „avertismentul se aplică în cazul în care fapta este de gravitate redusă”.

4. Directivele Uniunii Europene în domeniu (ex. **Directiva Consiliului 2000/43/CE**, prin art. 15) și jurisprudența Curții Europene de Justiție solicită statelor membre Uniunii Europene aplicarea de sancțiuni efective, proporționale și descurajante. Neaplicarea unei amenzi contravenționale nu se poate considera a fi o sancțiune efectivă și descurajantă. Proporționalitatea se poate asigura prin

acordarea graduală a amenzii, în funcție de gravitatea faptei, între limitele stabilite de lege.

5. Prin aplicarea sancțiunii de avertisment de către CNCD, România riscă sancțiuni pentru neimplementarea directivelor Uniunii Europene în domeniul combaterii discriminării.

6. Mai mult, Curtea Europeană de Justiție (în continuare CJUE) a constatat în **Cauza C81/12**, soluționată la 25.04.2013 (având ca părți Asociația ACCEPT și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării), că amenda contravențională trebuie aplicată chiar dacă între timp a intervenit prescripția: *„articolul 17 din Directiva 2000/78 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia, în cazul constatării unei discriminări pe motive de orientare sexuală, în sensul acestei directive, nu este posibil să se aplice decât un avertisment, precum cel în discuție în litigiul principal, atunci când o asemenea constatare intervine după expirarea unui termen de prescripție de șase luni de la data săvârșirii faptei dacă, în temeiul aceleiași reglementări, o asemenea discriminare nu este sancționată în condiții de fond și de procedură care conferă sancțiunii un caracter efectiv, proporțional și disuasiv”*. Rezultă că prevederile mai indulgente ale **Ordonanței de guvern nr. 2/12 iulie 2001 privind regimul juridic al contravențiilor** nu pot fi aplicate. Trebuie reținut că *„răspunsul Curții de Justiție nu ia forma unui simplu aviz, ci a unei hotărâri sau a unei ordonanțe motivate. Instanța națională destinată este ținută de interpretarea dată atunci când soluționează litigiul aflat pe rolul său. Hotărârea Curții de Justiție este în aceeași măsură obligatorie pentru celelalte instanțe naționale sesizate cu o problemă identică.”* (prezentarea CJUE, http://curia.europa.eu/jcms/jcms/Jo2_7024/). CNCD, în calitate de autoritate administrativ-jurisdicțională are obligația de a lua decizii conforme cu jurisprudența CJUE.

7. Victima discriminării este o persoană cu dizabilitate, aparținând unui grup extrem de vulnerabil în România.

8. În concluzie, consider că fapta de discriminare trebuie sancționată cu amendă contravențională.

Verificat SCSRP